

In de serie Gouden paarden zijn verschenen:

Aurea, de wilde pony
De zoektocht van Pico
Maisa, de dappere arabier
De ontsnapping van Rafal
De droom van Fabio
De redding van Roan
Bowi komt in opstand
Nola. Met hart en ziel
Het vuur van Bajka
De heimwee van Faxi
Vidar wil dansen
De liefde van Luna
Izar, de Spaanse beauty
De overwinning van Erin
Een veulen voor Rose
Ferron, een echte vriend
Een thuis voor Ayleen
De sprong van Wento

De sprong van Wento

Christine Linneweever

kluitman

Wil je op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283 / W092501

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXV Tekst: Christine Linneweever

© MMXXV Omslagillustratie: Silke Gijsbers

© Binnenillustraties: Sieger Zuiderma

Omslagontwerp: Agnes Visser

Opmaak binnenwerk: Bureau NU

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

christinelinneweever.nl

BII KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

1

Alm

Ze lopen twee aan twee in een lange rij. Het voorjaarszonnetje voelt heerlijk aan op hun vacht en de bergwind waait door hun manen. Wento zou het liefst willen huppelen, maar hij weet dat dat niet mag en hij wil het Nele niet moeilijk maken.

Hij kijkt even schuin naar het meisje met het lange blonde krullende haar dat hen begeleidt en een warm gevoel stroomt door zijn aderen. Nele, met haar grijze platte pet van het uniform van Lipizzanerstoeterij Piber, is zijn grote liefde.

De lipizzanerhengsten zijn nu allemaal drie jaar en ze maken voor de laatste keer deze tocht.

Wento kijkt opzij naar zijn vriend Thygo. ‘De laatste keer, Thygo. Nog één keer een zomer naar de alm, naar de bergweide, en daarna begint onze opleiding.’

Thygo briest en zijn ogen stralen. ‘Ik heb er zin in!’

Wento grijnst. ‘Waarin? In de alm of in de verhuizing naar Heldenberg?’

‘In allebei. Deze zomer gaan we nog genieten van onze vrijheid en daarna gaat onze opleiding voor de Spaanse Rijsschool eindelijk echt beginnen! Zo cool! Ik kan bijna niet wachten.’

Wento is het met hem eens. Hij krijgt het al warm bij het idee. De Spaanse Rijschool! De wereldberoemde traditionele Oostenrijkse rijschool, waar ruiters en lipizzaners op het hoogste niveau worden getraind in klassieke dressuur. Hij is er enorm trots op dat hij daar ooit deel van uit mag maken.

Thygo heeft vast hetzelfde gedacht. 'Het blijft toch raar dat het de Spaanse Rijschool heet. Er is toch niks Spaans aan! Het is in Wenen en dat ligt in Oostenrijk.'

Wento grijnst. 'Dat komt door onze Spaanse voorouders. Toen de Spaanse Rijschool werd opgericht, heel lang geleden, reden de mensen nog op Spaanse paarden. Die hebben ze toen gebruikt om te kruisen met andere rassen en daaruit is de lipizzaner ontstaan. Dat heeft mijn moeder me verteld.'

Maar Thygo hoort nauwelijks wat Wento zegt. Hij droomt nu al van zijn carrière. 'Stel je toch eens voor, Wento. Dat we samen optreden in de Hofburg. Dat we dansen op de klassieke muziek van beroemde componisten of op een wals als we deelnemen aan een carrousel. Met op onze ruggen de ruiters van de Spaanse Rijschool. Dat moet toch hemels zijn!'

'Ja, of dat we aan de lange lijnen worden voorgesteld aan het publiek en dat we fantastische sprongen mogen maken tijdens de oefeningen boven de grond. Dat lijkt mij dan weer echt machtig om te doen,' droomt Wento met hem mee.

Hij kijkt even naar de andere driejarige hengsten die voor en achter hen lopen, twee aan twee naast een verzorger van de stoeterij. Ze komen allemaal uit dezelfde jaargang als Thygo en hij, en maken allemaal kans op een plaatsje bij de Spaanse Rijschool.

Als driejarige hengsten mogen zij dit jaar voorop in de stoet. Achter hen volgen de tweejarige hengsten en daar weer achter de jaarlingen die nu voor het eerst naar de alm worden gebracht. Het is een enorme rij van wel vijftig jonge hengsten.

Bij het zien van de jaarlingen, die het duidelijk nog lastig vinden om netjes naast elkaar te stappen, moet hij terugdenken aan hun eigen eerste jaar. En aan zijn moeder, Wenzita. Wat was ze lief voor hem geweest en wat had ze hem vaak raad gegeven over wat wel en wat niet verstandig was. Maar hij had vooral eindeloos kunnen spelen in de veulenweide van de stoeterij met alle andere merrie- en hengstveulens die dat jaar geboren waren.

Al meteen was hij vriendjes geworden met Thygo. Wento kijkt naar hem. Thygo is een sterke hengst. Hij is compact en gespierd gebouwd. Zijn hoofd is sprekend, met grote, donkere ogen en kleine oren. Hij heeft een fraai gebogen hals. Het is een hengst die ook nu trots, expressief en alert, met een fiere hoofd-halshouding om zich heen kijkt.

Maar het meest opvallend aan Thygo is zijn kleur. Thygo is namelijk bruin en daarmee valt hij op tussen al die schimmelhengsten, die nu nog in alle tinten grijs voorkomen. Als veulen was het Wento helemaal niet opgevallen dat Thygo anders was dan de rest. Hij zag er toen precies zo uit als alle andere veulens. Ze waren allemaal zwart of donkerbruin. Het enige wat anders was aan Thygo, was dat zijn moeder Telena een bruine merrie was, terwijl alle andere moeders schimmels waren. Net als zijn eigen moeder. Maar toen ze hun veulenhaar kwijtraakten, werden Wento en de andere veulens veel lichter

en grijzig, terwijl Thygo juist nog donkerder bruin werd.

Wento had zijn moeder gevraagd hoe dat kwam. ‘Thygo is het enige bruine hengstveulen dat dit jaar geboren is. Zijn moeder heeft al twee zonen gekregen die bij de Spaanse Rij-school als bruine hengst tussen alle witte hengsten mogen optreden. Het verhaal gaat dat een bruine hengst geluk brengt,’ had ze hem uitgelegd.

Maar het is niet zijn uiterlijk dat ervoor heeft gezorgd dat Wento zo dik met hem bevriend is geraakt. Hij vindt Thygo gewoon aardig omdat hij vriendelijk is en goed kan luisteren. Ze houden van dezelfde dingen. Ze hebben elkaar getroost als de ander pijn had of verdrietig was. Ze voelen zich veilig bij elkaar.

Maar Wento vindt het vooral fijn dat Thygo hem accepteert zoals hij is en het zelfs vaak voor hem heeft opgenomen. Wento was namelijk na het verliezen van zijn veulenhaar veel lichter grijs geworden, maar hij zat ook onder de lelijke zwarte en witte vlekken en die gingen in de jaren daarna niet meer weg.

Wento’s ogen glijden naar Runo, die achter hem loopt in de rij. Hij is misschien wel de mooiste hengst van allemaal, maar hij is geen vriend van Wento en Thygo. Hij is qua uiterlijk een moderne hengst. Zijn lichaam is iets langer gelijk dan dat van de meeste andere hengsten. Hij heeft ook een mooi en sprekend hoofd en zijn hals en beenwerk zijn minder zwaar.

Maar net als bij Thygo is bij Runo ook zijn kleur belangrijk. Hij werd na zijn veulenhaar namelijk prachtig egaal grijs en als het maar even kon, pestte hij Wento met zijn vlekken. Hij

had voor hem zelfs de bijnaam ‘smeerkees’ bedacht. Dat deed Wento veel verdriet.

‘Trek je er niks van aan, Wento. Die vlekken trekken vanzelf weg. Je wordt uiteindelijk helemaal wit, net als de rest. Laat Runo maar lekker kletsen,’ had Thygo gezegd.

Nele geeft Wento een klopje op zijn hals en dat brengt hem weer terug in de rij met hengsten op weg naar de alm. ‘Wat doe je het goed, Wento,’ zegt ze tegen hem. Snel geeft Wento haar een vriendschappelijk duwtje tegen haar arm. Dat zorgt voor een glimlach op haar gezicht.

Als hij over het hoofd van Nele heen kijkt, ziet hij in de verte het hek van de bergweide en dat zorgt voor een gevoel van opwindning. ‘We zijn er bijna, Thygo!’

Thygo bries. ‘Ja, ik kan bijna niet meer wachten.’

Wento ruikt het kruidige gras al van ver en hij hoort de beek met glashelder bergwater klateren. Een kriebel stijgt in hem op en hij ziet aan zijn glimmende ogen dat ook de anders altijd zo nuchtere Thygo meer dan zin heeft in hun laatste zomer op de alm.

‘Nog één hele zomer voluit genieten, Wento,’ zegt hij enthousiast.

De hekken van de alm worden opengezet en alle hengsten worden door hun begeleiders mee naar binnen genomen. Daar worden ze in kleine groepjes losgelaten. De driejarigen het laatst, dus Wento en Thygo moeten nog wat langer geduld hebben.

Zij hebben daar weinig moeite mee, maar het levert vooral Runo frustratie op. Hij maait wild met zijn voorbeen door het

gras en raakt daarbij bijna zijn begeleider. Die vraagt eerst vriendelijk of Runo ermee op wil houden, maar als de hengst daar niet op reageert, krijgt hij een tik op zijn neus. Dat vindt Runo niet leuk en hij komt zelfs even op zijn achterbenen omhoog. Hij kijkt de begeleider boos aan.

Gelukkig zijn ze dan aan de beurt en mogen ook de driejarige hengsten vrij. Wento vindt het heerlijk om zijn benen weer te kunnen strekken en al snel galoppeert hij samen met Thygo over het glooiende landschap van de alm. Zijn spieren worden warm en dat zorgt ervoor dat Wento een hele serie gekke bokkensprongen maakt.

Daar moet Thygo hard om lachen. 'Ik vind het altijd zo grappig als je dat doet.'

Wento grijnst naar hem. 'Ik kan er niks aan doen. Springen is gewoon heerlijk. En het is ook meteen een mooie manier om te oefenen.'

2

Nele

Als ze een heel rondje in galop hebben gemaakt, keren Thygo en Wento terug naar het toegangshek van de weide. Daar staat nog een groepje begeleiders. Ze kijken naar hoe blij de hengsten zijn dat ze weer vrij zijn.

Nele staat er ook bij. Snel lopen Wento en Thygo op haar af. Ze lacht naar hen, grabbelt in haar jaszak en geeft hun iets lekkers. Net als de allereerste keer dat we haar ontmoetten, denkt Wento.

Hij weet het nog precies. Dat was toen ze nog in de veulenwei liepen. Wento had twee mannen en een meisje naar het hek van de veulenweide zien komen om naar hen te kijken. Eén van de mannen kende hij wel. De man met de grijze platte pet met donkerrode band eromheen was Harald, de hoofdbestuurder van de stoeterij.

'Wie zijn die andere man en dat meisje?' had Wento aan zijn moeder gevraagd.

'Dat is de *oberbereiter*, oftewel de hoofdruiter van de Spaanse Rijschool, en hij heeft zijn kleindochter Nele bij zich. De hoofdruiter komt af en toe hier om de jonge opfok te bekijken.'

Nele is net zo gek op paarden als haar opa. Ik denk dat ze inmiddels een jaar of veertien is.'

Nele keek verliefd naar alle veulentjes. Wento vond haar meteen leuk. Hij wist dat haar opa altijd op de enige bruine hengst van de rijschool reed. Hij hinnikte een keer naar Thygo, die in draf op hem afkwam.

'Kom, Thygo! We geven samen een showtje voor de hoofdrutter van de Spaanse Rijschool. Dat is die man daar bij het hek. Mijn moeder vertelde mij net dat hij kiest welke hengsten straks deel mogen nemen aan de opleiding tot schoolpaard. We kunnen hem wel laten zien dat hij in elk geval voor ons moet kiezen.' Hij had er niet bij gezegd dat hij eigenlijk vooral bij Nele wilde opvallen.

Thygo had hem even verrast aangekeken, maar toen Wento met grote passen naar het hek draafde, kwam hij snel achter hem aan. 'Netjes naast elkaar, zoals in een pas de deux,' had hij gezegd, toen hij naast Wento draafde.

'Een padedeu? Wat is dat?' had hij verbaasd gevraagd.

'Dat is dat twee paarden naast elkaar rijden. Dat doen ze in de Spaanse Rijschool ook, vertelde mijn moeder. We moeten proberen om gelijke passen te maken,' legde Thygo uit.

Ze draafden precies naast elkaar langs het hek en Wento zag de hoofdrutter en Nele naar hen kijken. Nele lachte en wees naar hen. Wento voelde zich geweldig en keek opzij naar Thygo. 'We hebben de aandacht getrokken,' zei hij trots.

Samen draafden ze naar het hek in de hoop dat ze geaaid zouden worden.

'Je hebt dit jaar een stel fantastische veulens,' hoorde Wento

de hoofdrutter tegen Harald zeggen.

Harald grinnikte. 'Ja, en deze twee clowns zijn daar wel echt de top van.' Hij aaide Wento en Thygo even door hun manen.

Nele grabbelde ondertussen in haar jaszak en haalde er iets lekkers uit. Dat hield ze onder de neuzen van de veulens, die het snel met hun lippen van haar hand pakten. Daarna aaide ze Thygo een keer over zijn neus. Jaloers duwde Wento zijn vriend een beetje opzij. 'Ik wil ook door haar geaaid,' zei hij toen Thygo hem verrast aankeek.

Nele moest om het geduw lachen en aaide ook Wento. Eerst over zijn hals en daarna over zijn neus. Wento genoot ervan en zuchtte van genoeg.

Harald wees naar Thygo. 'Dat is een bruine, Neapolitano Telena, en de andere is een schimmel, Conversano Wenzita. We noemen ze Thygo en Wento.'

De ogen van Nele werden groot. 'O, dan is Wento een zoon van Wellinka's volle zus.' Ze aaide hem nog een keer en keek met nog meer interesse naar hem. Wento wist niet wie Wellinka was, maar hij vond het wel fijn dat het ervoor zorgde dat hij de aandacht van Nele had.

Ook in de ogen van de hoofdrutter verscheen een geïnteresseerde blik. 'Ha, Thygo is dus een volle broer van de bruine hengst die ik op dit moment rijd en Wento een halfbroer van Wanzit, een van mijn beste schimmelhengsten. Dat zijn interessante veulens. Daar moet je nog een paar jaar goed op passen,' zei hij tegen Harald en hij klopte hem op zijn rug. Daarna draaiden de mannen en Nele zich om en liepen ze terug richting de stallen.

Ze hadden Nele daarna nog verschillende keren gezien als ze samen met haar opa op bezoek was bij de stoeterij en Wento was altijd blij geweest als ze kwam. Hij raakte helemáál door het dolle toen ze vorig jaar als stagiaire bij de stoeterij aan de slag ging. Ze had hem daarmee ongelofelijk blij gemaakt, want zo kon hij nog meer tijd met haar doorbrengen.

Wat was hij trots geweest dat zij hen vandaag naar de alm mocht begeleiden. En dat ze nu nog steeds achter het hek staat te kijken geeft wel aan dat ze eigenlijk ook nog niet voor de hele zomer afscheid van hen wil nemen. Thygo en hij bedelen om nog meer aandacht en genieten als Nele hen nog even over hun halzen aait.

Op dat moment dringt Runo zich tussen hen in. 'Wat zijn jullie aan het doen?'

'We kregen iets lekkers van Nele,' zegt Wento.

Boos kijkt Runo van de een naar de ander. 'Hadden jullie mij niet ook even kunnen roepen?'

Wento kijkt hem beschaamd aan. 'Sorry, Runo, daar heb ik niet aan gedacht.'

Maar Thygo vindt het niet erg. 'Jammer voor jou.'

Dat maakt Runo woedend. 'Jullie hebben mij niet geroepen omdat jullie bang zijn dat Nele mij mooier vindt dan jullie.'

Wento kijkt hem met grote ogen aan. 'Waarom zou ze dat vinden?'

'Omdat ik veel moderner ben. Jullie zijn veel barokker van type. En met barok bedoel ik log en lelijk. En jij al helemaal, smeerkees, met je vlekken. Ook in de lipizzanerfokkerij moet af en toe gemoderniseerd worden. Daarom kiezen ze tegen-

woordig liever voor jongere bloedlijnen,' zegt hij uit de hoogte.

'Hoe kom je daarbij?' vraagt Thygo verbaasd.

'Dat zei mijn moeder.'

Wento moet erom lachen. Maar Thygo niet. 'Dat kan wel zo zijn, maar wij hebben broers die al dienst doen in de Spaanse Rijsschool en die worden gewaardeerd om hun talenten. En jij?'

Runo wordt op slag centimeters kleiner. 'Ik nog niet. Mijn moeder is nog jong en ze heeft voordat ik geboren werd alleen nog maar een merrieveulen gehad,' zegt hij om zichzelf te verdedigen.

'Precies. En heeft jouw moeder dan misschien al broers of halfbroers die in de Spaanse Rijsschool dienstdoen?'

Runo zegt niets meer. Wento weet wel waarom en Thygo ook.

'Nee dus, want jouw moeder is het enige veulen van haar moeder en die overleed kort na haar geboorte. Ze heeft dus geen broers,' zegt Thygo hard.

Het doet Wento pijn dat Thygo Runo zo kleineert, al had hij het misschien wel een beetje verdiend. 'Ach, het gaat niet alleen maar om wat je broers of ooms hebben gepresteerd. Het gaat toch vooral om wat je straks zelf kan,' zegt hij om de scherpe woorden van Thygo wat te verzachten.

Maar Runo snuift, draait zich om en loopt met opgeheven hoofd weg.

'Ik vind het wel een beetje zielig,' zegt Wento zachtjes tegen Thygo.

Maar Thygo schudt zijn hoofd. 'Ik niet. Het is een vervelend

ventje. Met een grote mond. Hij moet af en toe op zijn nummer worden gezet, anders wordt hij nog vervelender.'

Dat was precies wat Thygo de afgelopen jaren regelmatig had gedaan. Wentto denkt terug aan de keer dat Runo als veulentje al vond dat hij kon passageren. 'Moet je mij eens zien! Ik kan al passage,' riep hij en hij deed met moeite twee passen de verheven verzamelde draf die de hengsten in de Spaanse Rijsschool allemaal beheersen. Maar na twee passen struikelde hij over zijn eigen lange veulenstelten en viel hij bijna op zijn neus.

'Goed gedaan, Runo. Kom maar terug als je het een heel rondje vol kan houden,' had Thygo gezegd. Samen hadden Wentto en Thygo erom gelachen, maar Wentto was geschrokken toen hij de haat in Runo's ogen zag.

Sindsdien wordt Wentto door Runo gepest met zijn vlekken. Dat zorgt ervoor dat Wentto soms verdrietig is, ook al heeft zijn moeder hem altijd verteld dat de vlekken helemaal niet erg zijn. 'Als schimmel verander je elk jaar van kleur. Tegen de tijd dat jullie naar Heldenberg vertrekken, zien jullie er allemaal heel anders uit dan nu,' had ze gezegd.

'Heldenberg? Wat is dat? En wanneer gaan we daarnaartoe?' had hij gevraagd.

'Dat is het trainingscentrum waar de jonge hengsten worden beleerd. En ook een vakantieoord voor de hengsten van de Spaanse Rijsschool. Daar gaan jullie voor een jaar naartoe wanneer jullie vier jaar oud zijn, als voorbereiding op de overstap naar de Hofburg.'

Wentto keek haar verbaasd aan. 'Hoe weet je dat allemaal?'

Wenzita moest erom lachen. 'Ach, een praatje gaat hier snel. We weten niet alleen bijna alles van wat er hier in Piber gebeurt, maar omdat paarden regelmatig van plaats verwisselen, blijven we ook op de hoogte van wat er zich bij de Spaanse Rijsschool in Wenen en in Heldenburg afspeelt.'

Ook Thygo had hem al sinds ze veulens waren altijd getroost als hij met zijn vlekken werd gepest. 'Ach, wat maakt het uit. Jij bent nu misschien wat minder egaal van kleur, maar jij hebt weer andere talenten. Je springt hoger dan alle andere veulens. Dat vind ik super cool,' zei hij op een keer.

Wentto had verlegen naar zijn vriend gelachen. 'Ja, dat is wel zo.'

'En aan die kleur kan je gemakkelijk iets doen. Je rolt gewoon in de modder en dan ziet niemand meer wat echte vlekken of moddervlekken zijn. Kom op, ik weet een fijne modderpoel en daar gaan we samen in liggen.'

Dat hadden ze gedaan. Helemaal onder de modder waren ze teruggegaan naar de groep.

'Net een stelletje varkens,' snoof Runo.

De andere veulens accepteerden Wentto daarna zoals hij was, maar Runo bleef hem maar pesten en dat knaagde aan Wentto's zelfvertrouwen.

Het werd ook niet beter toen ze van hun moeders werden gescheiden. De meeste veulens vonden het geen probleem. Ze waren inmiddels zo groot dat ze het prima zonder hun moeder konden stellen. Ze hadden immers elkaar nog. Maar Wentto zag ertegenop. Zijn moeder had altijd antwoord op zijn vragen en hielp hem als hij zich onzeker voelde.

Wenzita had hem bij het afscheid troostend tegen zich aan gedrukt. 'Natuurlijk zal ik je missen, Wento, maar ik weet dat je een fantastische toekomst bij de Spaanse Rijschool tegemoet gaat. Voorlopig ga je nu eerst fijn met alle andere hengstveulens je vrijheid vieren. Geniet er de komende jaren van.'

Thygo was hem komen ophalen. 'Kom op, Wento. Zeg je moeder vaarwel. We gaan samen de wijde wereld in. Wees maar niet bang. Ik ben er altijd om je te helpen en te beschermen.'

Wento haalde een keer diep adem. 'En ik doe dat ook voor jou,' zei hij. Hij keek nog een keer om naar Wenzita. 'Dag mam. Het ga je goed.'

De zeventien hengstveulens bleven de hele winter in en rond de stallen van de stoeterij. Ze moesten van alles leren: aan een halstertouw meelopen met het stoeterijpersoneel, maar ook wennen aan borstelen en de hoefsmid. Wento vond het allemaal leuk en miste zijn moeder daardoor steeds minder. Hij genoot van alle aandacht en van de mensen, die duidelijk enorm hielden van het werk met de jonge hengsten.

3

Afgelopen winter

Is Nele en de andere begeleiders na een poosje teruggaan naar de stoeterij, zoeken Thygo en Wento een plekje om heerlijk te grazen. Terwijl ze zij aan zij over de alm lopen, ziet Wento aan zijn glimmende ogen dat ook de anders altijd zo nuchtere Thygo veel zin heeft in hun laatste zomer op de alm.

'Nog één zomer, Wento. We gaan ervan genieten,' zegt Thygo enthousiast.

'Net als de afgelopen twee jaren,' zegt Wento. Maar dan bedenkt hij zich dat het de afgelopen jaren op de bergweide door het gepest van Runo soms ook wel wat minder leuk was.

Hoewel de zwarte vlekken de afgelopen twee jaar lichter waren geworden, zaten ze er nog steeds. Het bleef voor Runo een reden om hem te pesten.

Ondanks dat Wento door Thygo steeds werd opgebeurd was het Nele geweest die hem vorig jaar écht had geholpen. Wat was hij blij geweest toen hij haar destijds bij het hek van de wei had gezien, samen met haar opa. Hij ging recht op hen af en duwde zijn neus tegen haar borst aan.

Nele moest erom lachen. 'Hallo Wento. Lang geleden dat